

Introit: *Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc? Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi. (Žalm 121, 1-2)*

Píseň

Modlitba

Čtení: Skutky 6, 7-15 a 7, 49-60

Píseň

Text kázání: Lukáš 2, 22-40

Bratři a sestry,

když uplynulo osm dní po narození Pána Ježíše **a nastal čas k obřízce**, tak Marie s Josefem jako správní židovští rodiče jednali podle Mojžíšova zákona. Četli jsme, že **když uplynuly dny očišťování**, přinesli v náruči malého Ježíše **před Hospodina**. Tedy do jeruzalémského chrámu. Podle Mojžíšova zákona to bylo samozřejmě správné rozhodnutí, neboť Mojžíšův zákon říkal, že **„vše, co je mužského rodu a otvírá život matky, bude zasvěceno Hospodinu“**. Marie s Josefem nám zde svým příkladem ukazují správnou cestu všem rodičům. Je dobré s vděčností poděkovat Bohu za narození každého dítěte a ukázat se s ním před Bohem. Přivádět své děti do shromáždění. Zároveň v tom jejich příkladu můžeme vidět, že je dobré **děti Hospodinu zasvětit**. Tehdy to byla obřízka, dnes někteří rodiče dávají své děti křtít, nebo požehnat. Avšak zasvětit dítě Hospodinu to je přeci jen něco víc. Není to jen samotný bohoslužebný akt, jsou to modlitby, postoje rodičů, životní styl vděčnosti a víry. **Děkujeme Ti, Pane, za svěřené tvé dítě, dáváme ho Tobě, chceme, aby patřilo Tobě, a proto jej chceme vychovávat ve víře a přivádět ho do shromáždění a pod moc Božího slova**. Víte, dnes je mnoho lidí, kteří chtějí nechat pokřtít své dítě, protože si myslí, že v tom je něco magického. Že tím vlastně dítě dali do Boží ochrany a tím pak už pro ně veškerá starost končí. Bůh ale nic magického nedělá. Magie je věc okultní, nebezpečná, a tudíž Bohem zapovězená. Jinými slovy Boží slovo nabádá všechny rodiče, aby svým dětem byli ve víře vzory, modlili se s nimi, chodili společně do shromáždění, společně se sdíleli nad Božím slovem, a žili praktickou vírou ve všedních dnech i doma.

Příklad Marie a Josefa nám vlastně ukazuje, jak je důležité přicházet společně s dětmi před Boha a do společenství Božího lidu. Marie i Josef sice už zakusili andělské setkání i podivuhodné svědectví pastýřů a mudrců o jejich dítěti, ale nyní v chrámě po několika dnech jsou znovu utvrzeni o tom, jaký Bůh má s celou rodinou a zvláště pak s Ježíšem záměr. V chrámě se postupně setkávají s **mužem jménem Simeon a pak také s prorokyní Annou**. Oba tito svědkové, i když vidí malého Ježíše poprvé, vydávají jasné svědectví o tom, kým je Ježíš. Oba tito svědkové víry jsou nádherným svědectvím příkladné víry.

Nejprve **Simeon**. Četli jsme o něm, že **to byl člověk spravedlivý a zbožný, očekával potěšení Izraele a Duch svatý byl s ním**. Simeon je v Novém zákoně zřejmě prvním člověkem, o kterém je řečeno, že Duch svatý byl s ním. Co to znamená? Byl Duch svatý se Simeonem proto, že jeho **spravedlnost a zbožnost** spočívala v dodržování předepsaného zákona? Je pravděpodobné, že Simeon uctíval Boha a tím také ctil i Boží zákon, chodil do chrámu, obětoval předepsané oběti, účastnil se svátků, avšak jeho spravedlnost spočívala v tom, že věřil Bohu a jeho zaslíbením. On doslova **očekával potěšení Izraele**. A tak můžeme Simeona přiřadit k těm starozákonním postavám víry, jako byl Abraham, Jákob, David a další. K postavám, které měli osobní vztah s Bohem, které Bohu věřili a spoléhali na Jeho slovo. Ve světle slov apoštola Pavla, který když napomíná mnohem později Galatské, můžeme i v Simeonovi vidět muže víry, nikoliv muže zákona. Pavel Galatským říká: **Chtěl bych se vás zeptat jen na jedno: dal vám Bůh svého Ducha proto, že jste činili skutky zákona, nebo proto, že jste uvěřili zvěsti, kterou jste slyšeli?** I Simeon je vedle Abrahama, Jákoba, Davida a dalších svědků víry tím mužem, který získává svou spravedlnost díky tomu, že věří Bohu a jeho zaslíbením. A jeho zbožnost samozřejmě spočívá v tom, že má osobní vztah s Bohem, že se k němu modlí a že Mu naslouchá. Učí se znát ve ztišení Boží hlas. A tak o něm čteme, že Simeonovi **bylo Duchem svatým předpověděno, že neužije smrti, dokud nespátrá Hospodinova Mesiáše**. A to se mu skutečně splní. Ovšem za jakých podmínek se mu to splní? Tím, že se nechá Božím Duchem vést. Že Mu naslouchá, že Mu věří, a jde tam, kam ho Duch svatý vede. A tak čteme dále v evangeliu: **A tehdy veden Duchem přišel (Simeon) do chrámu. Když pak rodiče přinášeli Ježíše, aby splnili, co o dítěti předpísal Zákon, vzal ho Simeon do náručí a takto chválil Boha: „Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy –světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael.“** Simeon se setkává se Spasitelem světa, a proto může následně říci, že už může být propuštěn do Boží náruče. Tváří v tvář malému Spasiteli Simeon prožívá smíření s Bohem, se životem i s tím, že už může pokojně odejít z tohoto světa na věčnost. Víte, bratři a sestry, to slovo zaslíbené Simeonovi je vlastně podobné

zaslíbení každému, kdo mu věří. Každý, kdo věří v Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, každému takovému je zaslíbeno, že skrze víru v Krista **přechází ze smrti do života**. To je veliké potěšení všem, kteří se bojí smrti! Simeon po setkání se Spasitelem se velice raduje a už chce jít k Bohu. Ve světle tohoto příběhu pak můžeme rozumět i tomu, když apoštol Pavel říká: **Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk. Mám-li žít v tomto těle, získám tím možnost další práce. Nevím tedy, co bych vyvolil, táhne mne to na obě strany: Toužím odejít a být s Kristem, což je jistě mnohem lepší; ale zůstat v tomto těle je zase potřebnější pro vás. (Filipským 3, 21-24)** A když se podíváme na mučedníka Štěpána, tak v knize Skutků mluví snad za všechny mučedníky, kteří trpěli za to, že se nezřekli Krista: **Štěpán, plný Ducha svatého, pohleděl k nebi a uzřel Boží slávu i Ježíše, jak stojí po pravici Boží, a řekl: „Hle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka, stojícího po pravici Boží.“** A když ho začali kamenovat, modlí se stejně jako Kristus z kříže: **„Pane, odpusť jim, oni nevědí, co činí a Pane, přijmi mého ducha.** Štěpán odchází z tohoto světa smířen. Simeon také odchází smířen. Nevidí smrt, vidí Krista, vidí své spasení. A tak, bratři a sestry, na co spoléháme my? Máme strach ze smrti? Máme obavy, co s námi bude? Ten, kdo věří Božím zaslíbením, ten se přece nemusí bát. Ten, kdo věří tomu, co o něm říká Boží slovo, s tím zůstává Duch svatý a vede ho ke Kristu. Věříš svému strachu, anebo věříš Bohu? Jestliže se s Kristem setkal Simeon, Štěpán, Pavel a další, **pak se i ty neboj, jen věř.**

A teď ještě pojd'me k té prorokyni Anně. Víme o ní, že **byla již pokročilého věku; když se jako dívka provdala, žila se svým mužem sedm let, a pak byla vdovou až do svého osmdesátého čtvrtého roku. Nevycházela z chrámu, ale dnem i nocí sloužila Bohu posty i modlitbami.** Tato žena si ve svém životě prožila velice těžkou věc. Se svým manželem žila sedm let a pak jí její muž zemřel. O dětech v evangeliu není zmínka. Dá se tedy předpokládat, že děti neměla, což byla další těžká věc. Jako vdova zůstala sama, bez mužského zastánce, prakticky bez příjmu. Oproti jiným ženám byla velice znevýhodněna. V podstatě také čelila všeobecnému mínění, že na tuto ženu Bůh zanevřel, když zůstala tak sama. Evangelium nám neříká nic o tom, jestli měla možnost se znovu vdát, ale určitě pro tuto ženu po smrti jejího manžela nastalo velmi těžké období. Období hledání sama sebe. Svě hodnoty. Jako by pro nikoho neměla žádnou cenu. Mohla se cítit sama, bezvýznamná a k ničemu. Pravděpodobně to pro ni nebyl vůbec jednoduchý zápas. Navzdory všem nepříznivým okolnostem, upnula se na Hospodina. Na **Ochránce vdov a sirotků**, jak se o Bohu píše v žalmech. A u Boha našla svou hodnotu. Avšak svou hodnotu člověk nepozná jen na základě informace Božího slova, že Ho Bůh má rád. Bůh člověka stvořil tak, že do něho vložil touhu být pro někoho důležitý, potřebný. A pravda je taková, že člověk začne být skutečně šťastný teprve tehdy, když začne činit šťastným někoho jiného. A tak je to veliké tajemství manželství, přátelství, služby potřebným. **Prorokyně Anna** tím, že je nazvána prorokyně, mohla jistě povzbuzovat potřebné kolem sebe. Ale tak jak to proroci někdy mívají, nemusela být pochopena a mohla zakoušet i protivensví. Ona však u Boha hledala to své pravé místo. Zřejmě se Boha ve svých dlouholetých modlitbách ptala, co má dělat, až v naslouchání Hospodinu pochopila, kde je její místo. Svou samotu proměnila ve službu Bohu v modlitbách a postech. **Z chrámu nevycházela a sloužila Bohu modlitbami a posty.** V tom byla zřejmě šťastná. V službě, která není vidět, a přitom je jedna z nejdůležitějších. Tato služba ji naplňovala, neboť rozpoznala, že to je služba, ke které ji povolal Bůh. Vrcholu své služby se pak dočkala rovněž na sklonku svého života, v 84 letech, kdy spatřila Boží rodinu v chrámě. Díky tomu, že skrze modlitby a posty dobře znala Hospodina, rozpoznala Spasitele. **A v tu chvíli k nim přistoupila, chválila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kteří očekávali vykoupení Jeruzaléma.** Všem lidem okolo hlásala, že Mesiáš již přišel mezi ně. Ona je služebnice, která podobně jako později Jan Křtitel, připravovala cestu Spasiteli.

A tak tito dva velcí svědkové víry jsou povzbuzením každému, kdo se bojí smrti nebo samoty. A nejen to, jsou příkladem služebníků, kteří díky naslouchání Bohu ví, kde je jejich místo. Díky jejich službě byli a jsou k víře povzbuzeni další lidé okolo. A o Josefovi s Marií je řečeno: **Ježíšův otec a matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli.** Učme se na příkladech Simeona a Anny my sami víře, která přemáhá svět a vede k životu. Učme se také na modlitbách hledat Boží vůli a své místo, kde máme být, sloužit a kde a jak ukazovat na Spasitele Ježíše Krista dalším lidem okolo nás. A že nyní nemůžeme opět do chrámu? Tím se netrapme, tím chrámem je přece naše srdce, tak se setkáváme s Pánem tam, tam Ho očekáváme a srdcem služme tam, kde jsme. Amen.

Píseň modlitba

Slovo poslání: Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše... (Židům 12, 1-2a)